

Zvezek 9.

Letnik VI.

September 1902.

Ljubezen do Boga.

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec september.)

Pismouku, ki je vprašal, „katera je največja zapoved v postavi?“, je Jezus odgovoril: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vseh svojih misli in iz vseh svojih moči. To je največja in prva zapoved. Druga pa je tej enaka: ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.“

Tu nam je naš Zveličar v dveh besedah povedal vse, kar nam treba, če hočemo priti v nebesa. Ljubimo Boga nad vse in bližnjega kakor sami sebe. Če to storimo, smo vse storili, kar hoče Bog od nas. Žal, da je današnji tako malo ljubezni do Boga v človeških srcih, in prav zato tudi tako malo resnične ljubezni do bližnjega! Sv. oče, ki skrbno pazijo na vse to, česar nam je najbolj treba, nam priporočajo, da goreče molimo v ta namen, da bi ljudje bolj ljubili Boga.

Po čem pa se pozna, da ljudje ne ljubijo Boga? Varno znamenje, po katerem lahko presodimo, koliko ljubezni je v nas in v drugih, — nam je povedal Kristus sam. Rekel nam je: „Kdor izpolnjuje moje zapovedi, ta je, ki me ljubi.“ Kdor živi in dela, kakor mu velevalo svete božje zapovedi; kdor je pripravljen rajši vse dati kakor prelomiti božjo zapoved: ta ljubi Gospoda. To je torej znamenje ljubezni — izpolnjevanje božjih zapovedi. Sodimo svet po tem znamenju, sodimo po tem znamenju najprej sami sebe. Kaj moramo reči? Ah kako malo jih je, ki ljubijo Boga, — kako malo, ki bi ga stanovitno ljubili!

Najlepši vzgledi one močne ljubezni, v kateri človek rajši vse dá in vse izgubi, kakor pa da bi se ločil od Boga, so nam dali sveti mučenci.

Izgubili so svoje imetje, pustili dom in družino, dali so tudi svoje življenje — rajši, kakor pa da bi se bili ločili od Boga. Takih žrtev od nas bržkone nikoli ne bo zahtevala božja ljubezen: brez vsega vendar tudi mi ne moremo ostati v ljubezni z Bogom. Bog ne zahteva od vas, da bi se morali odpovedati svojemu bogastvu: zahteva pa, da nikomur ne delate krivice, in veleva vam, da s svojim imetjem pomagata siromakom; ne zahteva od vas, da bi morali pustiti dom in družino: zahteva pa, da pustite vsako grešno priliko; ne zahteva od vas, da bi morali dati zanj svoje življenje: zahteva pa, da se odrečete vsemu grešnemu veselju in uživanju.

Če hočemo ostati v ljubezni in prijateljstvu z Bogom, izpolnjujmo torej vsaj one zapovedi, ki nam pod smrtnim grehom kaj zapovedujejo ali prepovedujejo; in če treba zato časih kaj pustiti, kaj žrtvovati, kaj dé to? Ljubezen božja je več vredna kot ves svet; vredna je toliko kot nebesa in večnost!

Smrtni greh umori ljubezen v našem srcu; odpustljivi je sicer ne umori, pač pa oslabi. Kdor torej vedoma in s premislekom žali Boga z majhnimi grehi, v njem še živi ljubezen, toda gorečnost pojema. Njegova duša boleha za nevarno boleznijo, ki ji pravimo mlačnost; in rado se zgodi, da ta bolezen konča z dušno smrtjo. In ko bi se tak človek tudi obvaroval največje nesreče, dušne smrti: lepo, plemenito njegovo vedenje nasproti Bogu gotovo ni. Kaj bi rekli vi o sinu, ki bi storil samo to, kar prav mora, kar mu oče ukaže pod najhujšo kaznijo, a bi drugače vedoma in nalašč vedno in povsod žalil očeta. Da ga le oče ne zapodi od hiše in njegovega imena ne izbriše iz testamenta, pa je zadovoljen; da je očetovo srce užaljeno zavoljo njegove upornosti in nagajivosti, to mu ni prav nič mari. — Ali ne, to bi bil grd, nehvaležen sin? Kot tak malovreden sin se vedó nasproti Bogu vsi oni, ki se sicer varujejo smrtnih grehov, ni jih pa prav nič skrb majhnih grehov. Zadovoljni so, če se le popolnoma ne razdere prijateljstvo med Bogom in njimi, da pa sto in stokrat žalijo srce nebeškega Očeta, zato se ne menijo. Ali je to lepo in plemenito?

Komur bije v prsih res blago in dobro srce, ta izpolnjuje božje zapovedi ne samo v glavnih stvareh, ampak je vesten in natančen tudi v najmanjših; rajši vse pusti in vse pretrpi, kakor da bi vedoma in nalašč z majhnim grehom žalil Boga. In oni, ki so popolni, sveti, gredó še dalje, prizadevajo se, da delajo vedno to, kar je Bogu najbolj všeč. — Res je, kdor rajši vse žrtvuje, kakor da bi žalil Boga s smrtnim grehom, ta že ljubi Boga nad vse; vendar v popolnem pomenu ljubi Boga z vsemi močmi tisti, ki živi ves za Boga, ki dela vse za Boga, ki se prizadeva za to, kar je Bogu najljubše.

In kdo ne bi rad ljubil Boga tako popolno, kakor le more ljubiti človeško srce?

Naše srce je ustvarjeno za ljubezen. Kar je lepo in dobro, za tem hrepeni, to ljubi; pogosto ga premoti že sama senca lepote, da mre za njo. Združimo pa v mislih vse, kar je v stvareh lepega in dobrega; mislimo si lepoto in dobroto tako veliko, kakor si jo le moremo; vse to je v primeri

z božjo popolnostjo, kakor roсна kapljica poleg morja. Svetniki so imeli neko posebno moč do pobožnih, preprostih človeških src; cele množice so hitele za njimi in srečne so se čutile, če so se mogle dotekniti svetnikove obleke ali poljubiti tla, kamor je stopila svetnikova noga. Pa kaj je vsa človeška svetost pred Bogom! — Ker je torej Bog najvišja popolnost, lepota, dobrotā, svetost: ga naše srce kar samo po sebi ljubi, dokler je pobožno in čisto.

Bog pa ni samo nad vse ljubezniv, ampak nas tudi sam ljubi že od vekomaj. Kdo bi mogel prešteti vse, kar nam je dobrega storil! Zemlja, po kateri hodimo; zrak, ki ga dišemo; solnce, ki nas ogreva: vse to je sama dobrotā božja. Pa kaj je vse to, če pomislimo na nadnaravne darove, na milost, ki nas je prerodila v otroke božje in dediče nebeškega kraljestva. Kako trdo bi moralo biti naše srce, ko ne bi ljubili Boga!

Naša sreča je, da ljubimo Boga! Bog bode našo ljubezen poplačal v večnosti z neizrečnim veseljem. Nikar se torej ne dajmo preslepiti zemeljski lepoti, ki tako kmalu zvane; nikar ne navezujemo srca na zemeljsko blago, ki nam ga bode smrt tako kmalu ugrabila; nikar se ne dajmo premotiti veselju, ki v trenutku mine in pusti v duši samo stud in gnus. Ozmimo se kvišku, kjer biva večna lepota, večna sreča, večno veselje! Boga ljubimo z vsem srcem, njega se oklenimo z vso dušo, zanj živimo in delujemo z vsemi močmi!

Pismo sv. očeta Leona XIII.

o presveti Evharistiji, to je, o svetem Rešnjem Telesu.

Omenili smo že v Vencu, da so sveti oče tisti dan pred praznikom sv. Rešnjega Telesa poslali vsem škofom prelepo pismo v čast najsvetejšemu zakramentu. Iz tega pisma bomo posneli glavne misli in v razlago sem tertja dodali kako besedo. — Berimo pismo počasi in s spoštovanjem, berimo je s premislekom; zakaj govori nam v tem pismu Kristusov namestnik.

Želje sv. očeta.

„Časi, v katerih živimo, so sovražni resnici in pravici!“ tako začenjajo sv. oče svoje pismo. „Zato nismo nikdar nehali z nauki, opomini, dejanjem truditi se na vso moč za to, kar bi moglo pregnati kugo zmot in kar bi moglo v vernikih iznova vzbuditi moč krščanskega življenja.“

To je želja sv. očeta: da bi resnica in pravica premagala zmoto in krivico; to je namen njih prizadevanju: da bi oživel med nami krščansko življenje.

V tolažbo v žalostnih sedanjih časih je sv. očetu to, da so delali za Jezusa Kristusa in za češčenje njegovega presvetega Srca. Pišejo namreč: „Dve stvari sta, ki nas v sedanjih bridkosti tolažita, kadarkoli se jih spomnimo. Tolaži nas, da smo slovesno posvetili ves človeški rod najsvet-

tejšemu Srcu Kristusa Odrešenika; in tolaži Nas drugič tudi to, da smo z vso resnobo opomnili vse kristijane, naj se oklenejo Njega, ki je ne le za vsakega posebe, ampak tudi za vso družbo „Pot, Resnica in življenje.“

Jezus Kristus torej in njegovo presveto Srce je tolažba svetega očeta. Storili so, kar so mogli, za Jezusa Kristusa in njegovo božje Srce, in sedaj želi njih apostolska gorečnost le še ene stvari: ta bo takorekoč dokončala vse njih delo in je lepo završila. In kaj je to, česar še želé sv. oče? Takole govoré v svojem pismu:

„Sedaj Nas apostolska ljubezen in skrb za sv. Cerkev žene in sili, da dodamo še eno stvar, ki bo dopolnila in završila to, kar smo doslej storili; sili nas srce, da kar le moči priporočimo krščanskemu ljudstvu presv. Evharistijo, t. j. presv. Rešnje Telo. Saj presv. Rešnje Telo je najbolj božji dar, ki nam ga je dalo samo presveto Srce našega Odrešenika, živo hrepeneče po tem, da se združi z ljudmi na prečudni način in jim tako deli zveličavne sadove odrešenja.“

Kako skrbi sv. Cerkev za čast sv. Rešnjega Telesa.

„Pač smo tudi tu že marsikaj storili in za marsikaj poskrbeli. Radi se zlasti spominjamo, kako smo potrdili in s posebnimi pravicami obdarili nemalo družb in bratovščin, ki so se zasnovale v vedno čiščenje presvetega Rešnjega Telesa; kako smo poskrbeli za to, da bi se evharistični shodi vršili slovesno in blagovito; kako smo vsem častivcem presvetega Rešnjega Telesa izbrali nebeškega patrona svetega Paskala Bajlona, ki je posebno pobožno častil to presv. skrivnost.“ „O tej skrivnosti torej smo se namenili še nekoliko izpregovoriti.“ —

In zakaj hočejo sveti oče o tej skrivnosti posebe govoriti? Sami nam povedó, zakaj.

„Sveta Cerkev se je vedno trudila, da bi branila in pojašnjevala to skrivnost — palme mučeništva nam to pričajo; največji učenjaki, imenitni govorniki, slavni umetniki so poskušali med seboj, kdo bo več storil v čast tej skrivnosti.“

To je pravi vzrok, zakaj so sv. oče napisali pismo v čast sv. Rešnjemu Telesu. Ker je namreč sv. Cerkev vedno s posebno skrbjo čuvala to skrivnost, je umevno samo po sebi, da je tudi Leonu XIII. čiščenje najsvetejšega zakramenta posebno pri srcu. Da pa nam bo bolj jasno, koliko je sveta Cerkev storila za čast sv. Rešnjega Telesa, dodajmo par misli k besedam sv. očeta.

Sv. očetje in cerkveni učeniiki.

Minilo je več kot tisoč let, odkar je bil Jezus postavil najsvetejši zakrament, in ni ga bilo krivoverca, ki bi se bil drznil tajiti presv. skrivnost. Še-le v XI. stoletju je neki Berengarij začel tajiti, da bi bil Kristus pričujoč v presv. zakramentu; pa tudi ta se je odpovedal krivemu nauku l. 1079. Dasi torej celih tisoč let ni bilo treba braniti presv. skrivnosti proti krivovercem, je vendar do onega časa nič manj kot 254 cerkvenih pisateljev,

učenikov in sv. očetov pisalo o sv. Rešnjem Telesu; med njimi so: sv. Ciril iz Jeruzalema, sv. Ambrož, sv. Ciril iz Aleksandrije, sv. Avguštin; sv. Krizostom je govoril tako prekrasno o najsv. zakramentu, da ga po pravici imenujejo „učenika sv. Rešnjega Telesa“. — Odkar pa krivoverci napadajo tudi ta nauk, je še večje število onih svetih in učenih mož, ki so se dvignili, da s pismom in besedo branijo najsvetejšo skrivnost. — O sv. Rešnjem Telesu je govorilo nad 70 cerkvenih zborov; in ko so luteranci trdovratno zavrgli vse, kar je Cerkev vedno učila: je veliki zbor tridentinski v jasnih in določnih besedah povzel ves nauk katoliške Cerkve o tej skrivnosti.

Mučeniške palme.

Pa tudi mučeniške palme nam potrjujejo, kako živo so kristijani vedno varovali in v koliki časti so imeli najsvetejšo skrivnost. Spominjate se še morda zgodbe o sv. Tarziciju; povedal sem jo vam v Vencu pred tremi leti. Njegov god praznujemo 15. avgusta. Rimski koledar pravi: ko je Tarzicij nesel presv. Rešnje Telo kristijanom v ječe, so ga med potjo prestregli neverniki in ga začeli izpraševati, kaj ima skritega na prsih pod vrhno obleko; on pa se je branil pokazati, kaj nese; mislil si je, tega ne smem, da bi bisere metal svinjam; neverniki so ga vrgli na tla in ga pretepali toliko časa, da je izdihnil dušo.

Krščanski umetniki.

Krščanski mojstri, slikarji, podobarji, zlatarji, so ob vsakem času vso svojo spretnost in umetelnost rabili v to, da so poveličevali najsv. zakrament. V Rimu se je v katakombah sv. Priscile ohranila kapelica, ki so jo naredili že v I. stoletju, mogoče še v onem času, ko je živel apostol sv. Peter. To kapelico bi lahko imenovali kapelico sv. Rešnjega Telesa; zakaj na steni je podoba, ki nam kaže mašnika, kako posvečuje in spreminja kruh in vino v telo in kri Kristusovo. Tudi drugje po katakombah je mnogo podob, ki nas spominjajo skrivnosti sv. Rešnjega Telesa. — V novejšem času so največji mojstri v slikarstvu: Rafael Sanzio, Leonardo da Vinci, Domenikino, s svojimi najlepšimi deli proslavili presv. zakrament. Kaj so storili podobarji in zlatarji, kaj so storile pridne roke pobožnih ženâ in devic, — če hočete vse to vsaj po vrhu pregledati, pojdite v cerkve in glejte tu oltarje in tabernakeljne, monštrance in kelihe, svetilke in svečnike, altarne prte in mašne plašče; — vse to vam glasno priča o češčenju sv. Rešnjega Telesa. Da, vse naše cerkve niso nič drugega kot mogočni spomeniki žive vere v najsvetejši zakrament. Res je, da zidamo cerkve tudi v čast Materi božji in v čast svetnikom božjim, toda glavna stvar v vsaki cerkvi je vedno oltar; oltarje pa postavljamo, da na njih opravljamo presv. daritev in da v tabernakeljnu hranimo „živi kruh“, Jezusa Kristusa v presv. zakramentu.

Kar je torej krščanska umetnost ustvarila lepega, krasnega, veličastnega: vse nam oznanja slavo Jezusa Kristusa v sv. Evharistiji.

Res je torej, kar pišejo sv. oče v svojem pismu, da je sv. Cerkev vedno in povsod posebno skrbela za čast svetega Rešnjega Telesa. To je nagnilo tudi svetega očeta, da so napisali prelepo pismo v čast presvetemu zakramentu.

Kaj hočejo sv. oče?

Govoré o sv. Rešnjem Telesu zato, „da bi vse bolj jasno spoznali, kako živo in krepko pomoč za potrebe našega časa imamo v najsvetejšem zakramentu“.

Sv. oče dobro vedó, katere so glavne bolezni našega časa, katere so naše potrebe, kakšne so sile, ki nas tarejo. Zdravila zoper naše dušne bolezni, pomoči zoper sile in nadloge moramo iskati pri Jezusu Kristusu v sv. Evharistiji. Kako naj rabimo to zdravilo, kolikrat naj uživamo „kruh močnih“, — o tem nam pišejo sv. oče.

Na večer življenja.

Je pa še nekaj drugega, kar je nagnilo sv. očeta, da so nam ravno v tem času poslali pismo o sv. Rešnjem Telesu. Sv. oče čutijo, da se je njih dan nagnil in da se že dela večer njih življenja. Predno se bodo za vselej poslovili od svojih otrok, so jim hoteli še enkrat priporočiti, kar jim je posebno pri srcu, — češčenje sv. Rešnjega Telesa.

Pišejo pa takole: „Naš Gospod Jezus Kristus nam je tisti večer pred svojo smrtjo dal spomin svoje neizmerne ljubezni do ljudi in ob enem največjo pomoč „za življenje sveta“; in Mi, ki se nam bliža zadnja ura, si ne moremo nič boljšega želeti, kakor da moremo v srcih vseh vzbujati in gojiti čustva hvaležnosti in pobožnosti do prečudnega zakramenta; saj v tem zakramentu je zanesljivo upanje tiste sreče in tistega miru, ki po njem takó nemirno hrepené vsi.“

Prevzetni ljudje „kolnejo, česar ne razumejo“.

Sv. oče pišejo dalje:

„Gotovo se bodo nekateri čudili, ko pravimo, da je po Naših mislih našemu tako razburkanemu, tako mukotrpnemu času treba pomoči iskati v sv. Evharistiji, nekateri bodo morda celo drzno obsojali in zametavali Naše besede. Tega kriv je največ napuh. V srcu, v katero se je vselil napuh, mora vera umirati; zakaj vera hoče pobožno vdanost duha, napuh pa dušo oslepi za božje reči; in tako velja o mnogih, kar pravi sv. pismo: „kolnejo, česar ne razumejo!“ Pa to Nas ne more odvrniti od Našega sklepa, marveč nas še bolj podžiga, da tiste, ki so dobri, poučimo, njim pa, ki zasmehujejo svete reči, izprosimo v združenih molitvah pravičnih, od Boga odpuščanje.“

(Dalje prihodnjič.)

Podoba Srca Jezusovega.

Pred leti je živela na Španskem blizu velikega mesta Barcelone pobožna, pa siromašna žena, mati sedmerim otrokom. Nje mož se je malo menil za družino, tudi v cerkev ni hodil že leta in leta; otrokom je dajal pohujšanje, ženi pa delal skrb in žalost. Uboga žena je morala trdo delati, da je otroke in sebe za silo preživela; pogosto ni bilo koščka kruha pri hiši, in zapuščena revica je morala potrkati na vrata pri dobrih ljudeh in prositi vbogajme. Nekega dne je šla v mesto. Prišla je mimo hiše, kjer je zunaj bilo nabito naznanilo: „tukaj se prodajajo srečke za malo loterijo v korist dobri stvari; srečka stane osem vinarjev.“ Toliko denarja je žena še imela. In ker so ubogi ljudje navadno bolj usmiljeni in radodarni kakor bogati, je ženi tisti trenutek prišla misel, da bi dala svojih osem vinarjev za dobri namen, češ. Bog mi bo že kako povrnil in pomagal v hudi sili. Kupila je srečko in šla v mesto; opravila je vse srečno in se zadovoljna vrnila domov.

Ko so potegnili srečke, je dobila žena za svojih osem vinarjev lepo podobo Srca Jezusovega v bogatem pozlačenem okviru. Ponudili so ji za podobo 35 kron. Žena pa je rekla: „Ne, tega ne bom storila, kar je storil Judež Iškarijot. Imejte vi svoj denar, jaz pa bom imela podobo Srca Jezusovega, ki mi lahko vsak čas pomaga.“ Vesela je šla domov, postavila je Srcu Jezusovemu majhen oltarček in tu je odslej s svojimi otroki molila vsak dan.

Z otroki je prišel tudi oče in začel podobo ogledovati. Ko je zrl na presv. Srce in videl pred seboj ženo in otroke, kako so pobožno molili, mu je bilo tako čudno pri srcu, kakor še nikoli poprej. Ni se mogel premagati, pokleknil je poleg otrok in začel moliti. Srce Jezusovo se je usmililo izgubljenega moža. Ko so končali molitev, je bilo možu srce vse skesano in potrto; šel je k izpovedi in se po dolgih letih zopet spravil z Bogom. Od takrat je bil ves drugi; pridno je delal in skrbel za družino kot dober mož in oče. Žena in otroci so imeli dosti kruha, ni jim bilo treba več stradati in vbogajme prositi; v družini je zopet zavladala sreča in zadovoljnost. Podoba Srca Jezusovega je prinesla blagoslov v hišo.

V tistem času je bil med delavci v Barceloni hud razdor in upor. Razburjena množica je hotela, da potegnejo z njo vsi delavci in si s silo priboré, kar se jim je zdelo, da jim gré. Mož, ki ga je izpreobrnila milost presvetega Srca, je tudi delal v mestu. Tovariši so mu prigovarjali, naj se jim pridruži; mož je videl, da ni pravično, kar mislijo narediti, in se ni dal premotiti. Grozili so mu, da se bodo maščevali nad njim; on je ostal trden in jim odgovoril: „Bog je močnejši kot vsi vrage.“ Kakor besen plane eden izmed razgrajačev z nožem v roki proti njemu, da bi ga zabodel. Mož ni imel pri rokah nobene stvari, ki bi se mogel z njo braniti; v nevarnosti za življenje je zaklical: „Srce Jezusovo, usmili se me!“ Tisti trenutek skoči njegov prijatelj, sorodnik, med oba in odrine razdivjanega rogovileža; — rešil je možu življenje. Več mesecev se je moral potem pošteno mož skrivati pred sovražniki. Prežali so nanj, da bi ga kje na tihem umorili; mož pa je z ženo in otroki molil pred podobo Srca Jezusovega in prosil, da bi se presveto Srce usmililo njegovih sovražnikov.

Nekega dne je moral mož zopet v Barcelono. Pa kako se ustraši, ko vidi, da mu prihaja nasproti njegov najhujši sovražnik. Že je mislil, da je izgubljen. Na tihem je molil in prosil pomoči presv. Srce. In kaj se je zgo-

dilo? Sovražnik stopi prijazno k njemu, ponudi mu roko in mu reče, da mu je žal, kar je storil hudega, da se sramuje, če misli, kako se je vedel proti njemu. Naš poštenjak prime za roko svojega prejšnjega sovražnika in reče: „Dobro; vse je pozabljeno in poravnano!“ Od takrat sta si bila dobra prijatelja. Pobožna družina, zlasti pa mati, je vesela hvalila presv. Srce za to novo dobroto in se veselila, da ni prodala podobe presv. Srca Jezusovega.

Zveličani Janez Gabriel Perboar,

duhovnik misijonske družbe sv. Vincencija P.

(11. septembra.)

Dné 11. septembra l. 1840. je umrl na Kitajskem kot mučenec misijonar Janez Gabriel Perboar (Perboyre), in 10. novembra 1889. so ga sveti oče Leon XIII. slovesno proglasili za zveličanega.

Janez Gabriel se je rodil ubožnim kmečkim starišem v mali vasi na južnem Francoskem dné 6. januarja leta 1802. Ko je deček začel hoditi v cerkev, se je tako lepo in pobožno vedel, da so mu ljudje rekli „mali angeljček“ ali „mali svetnik“. Po cele pol ure je nepremično zrl na tabernakelj, in nedolžno lice mu je žarelo v sveti ljubezni do Jezusa. Velik stud je imel do vsakega greha, a posebno se je bal vsega tega, kar žali sveto sramežljivost. Belo lilijo devištva je ohranil neomadeževano vse življenje in jo je združil ob smrti z rdečo rožo mučeništva. Zgodaj že je bil nenavadno resnoben, a obenem pa tako prijazen in ljubezniv, da ga je vse rado imelo, pa tudi spoštovalo. Če je moral gospod župnik zavoljo nujnega opravila iti iz cerkve, je Gabriel učil svoje součence katekizem, in tovariši so ga poslušali kot svojega učitelja. Pridigo si je tako zapomnil, da jo je doma lepo in gladko vso ponovil; oče mu je večkrat smeje se rekel: „Gabriel, ti boš moral biti gospod, ker tako dobro pridiguješ.“

Pa oče je potreboval Gabriela doma pri kmetiji in zato ni mislil dečka dati naprej v šole; pregovoril pa je očeta njegov stric, ki je bil takrat direktor v malem semenišču v Montobanu, in tako je šel Gabriel že 15 let star vendarle v šole. V zavodu so hitro spoznali njegovo pobožnost in imeli so ga za drugega Alojzija. Kazal je že takrat, kam ga Bog kliče. Ko je nekoč slišal govoriti o misijonih na Kitajskem, je rekel „jaz bom misijonar“. Ob koncu šolskega leta je vpriči vseh učiteljev in učencev bral nalogo z naslovom: „križ je najlepši spomenik.“ „O kako lep je križ“, tako je govoril poln navdušenja, „kako lep je križ zasajen v deželah med neverniki in tolikrat porošen s krvjo apostolov Jezusovih.“

Ko je bil še doma, je prejemal sveto obhajilo vsak mesec in v večje praznike; v zavodu je šel k sv. obhajilu vsako nedeljo in vsak praznik. Njegovo srce je vse gorelo za Jezusa v presv. zakramentu; kadarkoli je utegnil, je šel v cerkev in klečé pred tabernakeljnom molil. Mašniki so bili veseli, če jim je pri maši stregel; zakaj vedel se je tako pobožno, da je še njim bilo laglje lepo maševati. S pobožnostjo do presv. Rešnjega Telesa je združeval češčenje prečiste Device Marije. Ob prostih urah so ga pogosto videli, kako je molil pred podobo Marijino. Mariji v čast se je že takrat postil vsako soboto.

Minulo je dobro eno leto, odkar je Gabriel prišel v malo semenišče. Gabriel je razmišljal, kam se bode obrnil, kateri stan si bode izbral. Misel na misijone mu je vedno šla po glavi. Da bi spoznal božjo voljo, je opravil

devetdnevnicu v čast sv. Frančišku Ksaveriju. In Bog mu je dal spoznati, kaj hoče od njega. Decembra meseca l. 1818. je vstopil Gabriel kot novic v misijonsko družbo sv. Vincencija Pavljanskega. Dve leti pozneje je naredil slovesno obljube. Predno pa se je za vselej posvetil Bogu, ga je prišla mati še enkrat obiskat. Gabriel ji je rekel pri slovesu: „Ljuba mati, navaditi se moramo, da živimo eden brez drugega; veste, da me Bog kliče; treba torej, da se ločimo.“

Leta 1825. dne 23. septembra je bil Gabriel posvečen v duhovnika in drugi dan je bral novo mašo. Maševal je s tako pobožnostjo, da so ljudem, ki so ga videli pri oltarju, solze zalivale oči. Kot mašnik je po volji svojih predstojnikov nekaj časa bil profesor, potem direktor v semenišču, slednjič duhovni oče in učitelj novicem misijonske družbe.

Kjerkoli je Gabriel delal, povsod je šel o njem samo en glas: „on je popoln, svet mož.“ Nekdo, ki je dalje časa bival z njim skupaj, pravi o njem: Opazoval sem ga nalašč, da bi videl na njem kako nepopolnost: pa nikoli ni ničesar pogršil, ne v besedi ne v dejanju. Najrajši se je mudil pred tabernakelnom. Tam se je poniževal pred Bogom, in ko se je vesel vračal iz cerkve, se mi je zdel kakor Seraf, tako mu je žarel obraz.

Gabriel je želel iti kot misijonar med nevernike. Te milosti je prosil Boga pri vsaki sv. maši, iz tega namena se je priporočal v molitev tudi svojim redovnim bratom. Posebno je častil častiljivega Janeza Frančiška Kleta, ki je kot misijonar na Kitajskem umrl mučeniške smrti dné 17. februarja l. 1820; (pred dvema letoma, 27. majnika 1900, so ga sv. oče Leon XIII. prišteli blaženim). Gabriel je večkrat pokazal mladim novicem relikvije častiljivega mučenca in rekel poln sv. ognja:

„Koliko sreča, ko bi tudi mi mogli tako umreti.“ „Molite zame“, je zaupljivo rekel nekemu, „da bi se mi zdravje utrdilo in bi mogel iti na Kitajsko in tam oznanovati Jezusa Kristusa in zanj umreti.“

Vroča želja se mu je slednjič vendarle izpolnila in sicer v trenutku, ko se je najmanj nadejal. Dné 21. marca l. 1835. je odpotoval z več drugimi duhovniki na Kitajsko in 29. avgusta je dospel na kraj, kamor si je tako dolgo želelo njegovo srce.

Začelo se je novo delo — misijon med neverniki. Prehobil je cele dežele, povsod učil, krščeval, izpovedal. — Gnala ga je ljubezen do Jezusa Kristusa. Bil je vedno nekoliko bolehav, vendar mu ni bila nobena pot predolga, nobeno delo pretežko; njegova apostolska gorečnost mu ni dala počivati ne ponoči ne podnevu.

Štiri leta je Gabriel delal kot misijonar na Kitajskem. Prišel je čas, da mu je Bog izpolnil tudi zadnjo željo — željo po mučeniški smrti. Na praznik Imena Marijinega leta 1839. so neverniki napadli misijonsko postajo. Misijonarji so še začasa zvedeli, kaj nameravajo sovražniki, in so se na tihem umeknili in pobegnili v gore. Gabriel je že drugi dan ves utrujen omagal na poti. Sovražniki so ga dohiteli, pa ga niso spoznali; spremljevalec, nezvest Kitajec, ga jim je izdal za 30 srebrnikov. Obsodili so ga na smrt na vešalih; pa minulo je skoraj še celo leto, predno so izvršili sodbo. Koliko je potem Gabriel trpel po raznih ječah, to se ne dá popisati. En sam dan je dobil dvesto udarjev z bičem. Vse telo je bilo raztepeno, bilo je kakor ena sama velika rana. Gabriel je bil komaj še podoben človeku. V teh strašnih mukah je ostal miren, krotek, z obraza mu je sevala vedno ista nebeška miloba. V ječi je še pisal pisemce, ki je porošeno s krvjo; rane so mu krvavele, in pri pisanju so padale krvave kaplje na papir.

Dné 11. septembra l. 1840. so slednjič umorili božjega služabnika. Na čudovit način so se mu bile rane popolnoma zacelile; niti brazgotine se niso poznale; obraz mu je bil mladeniški čist in svež. Vsem, ki so ga videli, se

je zdel to očiten čudež. Smrt je bila počasna in muke polna. Obesili so ga na vešala, ki so bila podobna križu. Roke so mu privezali na povprečni les, noge pa so mu upognili nazaj, tako, da je klečé visel na križu. Počasi je umiral sveti misijonar v najstrašnejših mukah. Ko je izdihnil, so mu bile oči sramežljivo povešene kakor vedno v življenju, usta zaprta, udje mehki in ugibični.

Kristijanom se je posrečilo, da so dobili telo sv. mučenca. Zavili so ga v dragocena oblačila in ga pokopali poleg častitljivega Frančiška Kleta, katerega je tolikrat prosil krone mučeništva. Bog je poveličeval svojega služabnika z mnogimi čudeži. Na nebu se je prikazal velik svitel križ, ki so ga videli v raznih, daleč vsaksebi ležečih krajih. Mnogo nevernikov se je izpreobrnilo ob tem čudežu.

Leta 1857. so prenesli svete relikvije na Francosko in jih položili v grob v Parizu pri lazaristih.

Dne 25. novembra 1888. so podpisali sv. oče Leon XIII. pismo, v katerem so Janeza Gabriela Perboarja proglasili za zveličanega; svečanost proglašenja pa so praznovali 10. novembra 1889. S Francoskega je prišlo v Rim 2000 romarjev; med njimi sta bili tudi brat in sestra zveličanega Gabriela, oba že visoko v letih, in oba v družbi svetega Vincencija Pavljanškega.

Triinštirideseto letno poročilo

bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa v ljubljanski škofiji.

Triinštirideseto letno poročilo podaja letos vodstvo bratovščine svojim članom. Tudi letos se je ob koncu družbenega leta priredila razstava cerkvenih oblačil, katera je bratovščina naredila iz malih doneskov svojih udov. Razstave se prirejajo po pravilih bratovščine in sicer ne z namenom, da bi se ponašala z delovanjem, marveč da se dobrotniki in družabniki prepričajo na lastne oči, kako se obračajo letni prispevki, katere darujejo posamični člani.

Letos je imela razstava še drugi, vzvišenejši pomen, kajti imela je biti v proslavo jubileja sv. očeta, velikega pospeševalca češčenja Jezusovega v presvetem Rešnjem Telesu. Sami so izrekli željo, naj v slavo Njemu, čigar namestnik so na zemlji, bratovščine prirejajo razstave prav slovesno.

Ustrezajoč tej želji so res zlasti nekatere okoliščine delale letošnjo razstavo bolj slovesno. Prvo je to, da so presvitli knezoškof sami otvorili to razstavo s sveto mašo, katero so darovali v bratovski cerkvi pri Uršulinah, kar se je sicer le redkokdaj zgodilo. In prav zaradi tega vodstvo bratovščine izreka Presvitemu najvdanejšo zahvalo, kajti prav ta čin je dokaz naklonjenosti Presvetlega do družbe, je dokaz, da odobravajo svete namene bratovskega delovanja.

Druga važna okoliščina je ta, da so Presvitli prepustili za razstavo krasne prostore svoje palače, kajti tu se je lažje razprostrlo vse, kar se je lepega naredilo za olepšavo cerkvâ in bogoslužja. Tudi s tem so Presvitli pokazali jako živahno zanimanje za delovanje bratovščine in vzbujali pri vseh članih odkritosrčno hvaležnost.

Po službi božji so se zbrale v veliki dvorani škofove palače nekatere gospe in gospodične, ki so pod predsedstvom grofinje Marijane Auerspergove zlasti pripomogle, da se je vsa obleka lepo napravila. Presvitli so z lepim

nagovorom navduševali blage gospe, ki so se trudile celo leto za Jezusa pripraviti opravo, ki se bo rabila pri presveti daritvi, zahvalili so se jim ter želeli, naj blagoslovi Gospod Bog nje same na duši in na telesu, naj blagoslovi vse njihove družine, sploh vse, ki so kaj pripomogli k izvršitvi lepega bratovskega namena. S tem navduševalnim nagovorom so otvorili razstavo in si jo ogledali v spremstvu nekaterih duhovnikov, ki so počastili otvoritev s svojo navzočnostjo.

V lepem redu je bilo okusno razpoloženo vse, kar se je naredilo za službo božjo. Tu se je videlo, kako je družba zadostila drugemu svojemu namenu, namreč kaj je storila za olepšanje cerkva; kaj pa je bratovščina storila za svoj prvi namen, koliko se je opravilo molitve, koliko se je letos molilo pred sv. Rešnjim Telesom, kolikim nedolžnim srcem je prava molitev pomagala ohraniti nedolžnost, koliko jih je obvarovala grešnih potov, koliko srcem je prava molitev dajala srčnost, vstrajnost na potu pobožnosti, koliko je sploh koristila vsej naši domovini in dragemu narodu slovenskemu, to je znano le vsegavednemu Bogu, ki je gledal na notranje delovanje bratovščine in upam, da je to prvo delovanje drugo daleč preseгло.

Prvi namen bratovščini je: Jezusa moliti v presvetem zakramentu in mu zadoščevati za vsa razžaljenja, katera mora prestatiti v zakramentu ljubezni. In v tem oziru se je v bratovščini zopet letos mnogo storilo. Hvaležni smo Bogu, da se je zopet vedno češčenje širilo, da je mnogo novih udov pristopilo, da se je glasno ljubečenje v mnogo farah na novo vpeljalo, da se je v mnogo srcih zbudila ljubezen do Jezusa. Toda le še naprej! Ne nehajmo pri tem prelepem, najlepšem delu! Ne nehajmo, dokler se ne bo Jezus v najmanjši župni cerkvi slovesno, iz srca častil, ljubil in molil! Ne nehajmo, dokler se ljubezen do Njega ne vname tudi v onih srcih, ki so mu zdaj še zaprta iz oholosti, iz nevednosti ali malobrižnosti. Novo ustanovljene Marijine družbe naj bodo jedro tega češčenja, v njih naj gori ogenj svete ljubezni do presvetega zakramenta. Ako bo Jezus središče Marijinih družb, jim je obstanek zagotovljen, ako Jezusa zapusté in se podajo bolj na drugo polje, ne bodo imele obstanka.

Naj bo torej ta bratovščina vsem vernikom naše škofije — prav vsem, od otrok do starčkov, prav iskreno priporočena! Priporočamo jo mladini, da si Jezusa izvoli za tovariša po nevarnih potih življenja, priporočamo jo starčkom, da jim bo Jezus spremljevalec iz življenja v večnost.

1. Zakaj pa vam vedno priporočamo češčenja presvetega Rešnjega Telesa? Zato, ker vam nič boljšega priporočati ne moremo.

Človek ima neko posebno željo živeti. Otrok gleda v življenje, kakor bi mu nikdar ne bilo umreti. Mladenič v najlepših letih sanja o dolgem življenju, pa tudi oni, kateremu se je število let že zelo pomnožilo, tudi oni še nerad sliši, da bo kedaj konec njegovemu življenju. Živeti želi ne le oni, ki se mu dobro godi, ki ima vsega v obilnosti, ampak tudi revež, ki si v potu svojega obraza trudi, da si prisluži potrebnega živeža za vsakdanje življenje. Želi živeti ne le oni, ki se veseli popolnega zdravja, marveč še celo bolnik, zdihujoč zaradi hudih bolečin, tudi on želi še živeti. Zakaj se poslužuje raznih zdravil, zakaj išče raznih pripomočkov, če ne, da bi si le še življenje ohranil. In smrti, kako se je človek boji! Z vsemi svojimi močmi se bori zoper njo. O smrt je huda, nenaravna, boji se je človek, želi si življenja. Zakaj? ker je ustvarjen za življenje, za večno življenje.

Glej, predraga duša, tukaj v tabernakeljnu je Oni, ki ti daje življenje, večno življenje. Jaz sem življenje, pravi On, kdor v me veruje, bo živel, akoravno je umrl. Ako hočeš živeti vekomaj, pridi pred tabernakelj, ondi išči življenja, le tu ga najdeš, nikjer drugod ne.

Res je življenje telesno med vsemi časnimi blagri najdragocenejše. Pa kaj bi človeku koristilo dolgo, zdravo, veselo življenje, če bi po smrti nastopila večno nesrečna smrt? On, ki v tabernakeljnu prebiva, pravi: Jaz sem prišel, da imajo življenje (Jan. 10, 10.), da imajo nadnaravno, večno življenje, ne pa samo kratko, minljivo življenje. Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bo živel, akoravno umrje. In kdor koli živi in v me veruje, ne bo umrl vekomaj (Jan. 11, 25. 26.), tako govori Jezus, večna resnica. Ali ni torej pametno, da vedno kličemo in vabimo: Pridite pred tabernakelj, ako hočete živeti, kajti boljšega vam za ohranitev življenja priporočati in dati ne moremo, vse drugo je smrt, vodi v večno smrt duše. Kdor ima Sina (božjega), ima življenje, kdor nima Sina (božjega), nima življenja, piše ljubljani učenec Jezusov. (I. Jan. 5, 12.) Pridite torej k Jezusu, tu iščite življenja, tu uživajte kruh življenja, ki vam ga ponuja vedno; kadarkoli ga želite zaužiti, pridite, da vam ne bo očital, kakor trdovratnim Judom: Nočete priti k meni, da bi življenje imeli. (Jan 5, 40.) Naj vam svet ponuja kar hoče, naj vas zapeljuje s še tako lepimi in mikavnimi obljubami, naj vam hoče življenje osladiti s še tako slepilnim uživanjem — vse je prazno, vse ničemurno, ako nimate življenja, večnega življenja.

2. K Jezusu vas vabimo, ker je vse ničemurno na svetu razen Bogu služiti. Kdo pravi, da je vse ničemurno? Ne samo eklezijast (1, 2.), marveč tudi otroci sveta, žal, da mnogokrat še le po britkih lastnih skušnjah. Vsemu, kar svet dá, primeša mnogo skrbi, mnogo trpljenja, zavidnosti, ljubosumnosti, studa, žalosti in bridkosti srca. Vsakemu veselju svet primeša nekaj pelina. Pa vkljub temu otroci sveta tako pohlepljivo iščejo ničemurnosti, s katerimi si obtežé duha. S kolikim naporom letajo za prazno senco, za domišljeno srečo, da bi našli mir svoji vesti, vso srečo svoji duši — toda vse je zastoj! Vse je ničemurno razen Boga ljubiti. Človeško srce je nemirno, dokler ne počiva v Bogu!

In prav to resnico nas uči Jezus v presvetem Rešnjem Telesu. Vse mine, Jezus ostane. Bil je Bog od vekomaj, predno je bil ustvarjen svet, in bo vekomaj tudi potem, ko se bo zopet izpremenila podoba sveta. Pred Jezusom v tabernakeljnu se učimo, da je čas zapustiti vse zmote, s katerimi nas hoče svet preslepiti, se rešiti ničemurnosti, katere le za nekoliko časa mamijo duha in srce.

Človeški otroci, kličé psalmist, doklejbote še težkega srca? zakaj ljubite ničemurnost in iščete laži? Ničemurnost sveta nas goljufa, hitro mine in večno pogubi, če se ji damo premotiti.

Le Jezus ostane! Ko bi hoteli to resnico pred tabernakeljnom prav temeljito premišljevati, nam bi ta resnica pregnala vso dušno temo, vrnala bi naše življenje po volji božji, vodila bi naša srca k Bogu, posvetila bi nas. Dragi moj, ali hočeš svoje dušne oči odpreti še le takrat, ko ti bo smrt zaprla telesne oči, ali jih zagrnila z večno temo? Otroci človeški, zakaj ljubite ničemurnost?

Svet more storiti nekatere ljudi bogate, mogočne, slavljene, — ali jih pa more storiti v resnici srečne? Vprašajte bogatine, vprašajte slavljence, vprašajte ljubljence sveta, ali jim je svet res dal dušni mir, pravo srečo in popolno zadovoljnost? Vsi odkritosrčni so na taka vprašanja odgovorili: Ne! Dragi moj, ali misliš, da se bo tebi posrečilo doseči, kar se še nobenemu drugemu ni? Bodimo otroci luči in pustimo temo onim, ki jo samovoljno in trdovratno ljubijo in v temi hočejo živeti.

Prava luč je Jezus v tabernakeljnu, on nas more in hoče razsvetliti, da vse posvetne reči spoznamo po pravi vrednosti. Kamorkoli se ozremo po svetu, nahajamo le slepila; tudi v učenosti brez Boga ne vidimo družega kot

zapeljive vešče, ki nas hočejo od prave poti zapeljati v globoka močvirja, iz katerih ni rešitve. Jezus edini je pot resnica in življenja. (Jan. 14, 6.) Ker je On pot, pojdimo k njemu in prosimo ga, naj nas vodi; ker je On resnica, pojdimo k tabernakeljnu in prosimo ga, naj nas razsvetljuje z lučjo sv. resnice; in ker je On življenje, prosimo ga, naj nam dá večno življenje, kakršnega minljivi svet nima in ga tudi dati ne more.

Edina tolažba našega potovanja na zemlji je Jezus, zato hrepeni po Njem naše srce. • Prazna puščava je svet brez Njega. Neumrjoča duša bi opešala v puščavi, kjer se ne nahaja nič oživljajočega, ako bi je ne nasičeval Jezus, kruh življenja, s svetim veseljem. Mojo dušo žeja po tebi, živem Bogu in tudi moje meso koprni po tebi. Kaj imam v nebesih in kaj naj počnem na zemlji brez tebe, Bog mojega srca in moj delež vekomaj! Hitimo torej k Jezusu!

Ali ni torej prav, vedno in vedno vabiti k Jezusu? Kdor sam sebi dobro želi, naj posluša to vabljenje, naj pride k tabernakeljnu. Jezus ga bo posvetil, Jezus ga rešil in mu dal življenje. Dalje prihodnjic.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Po noči med 4. in 5. septembrom bodo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 11. ura: Prošnja za duhovnike. — Prijazno se zopet naznanja vsem moškim, če tudi niso nočni molivci, da bi se kolikor mogoče udeleževali molitvene ure vsak četrtek zvečer od 8. do 9. ure v cerkvi nemškega reda (v Križankah). Vsako nedeljo zvečer pa se tudi moli presv. zakrament pri sv. Jakobu. Pred vsem pa marljivo prihajajte možje vseh stanov in mladeniči k mesečni ponočni molitvi.

Pri sv. Joštu nad Kranjem se je sv. Ane dan, 26. julija, obhajala lepa cerkvena slovesnost. Premilostni g. knezoškof so posvetili novi altar žalostne Matere B. na sv. stopnjicah. Zbralo se je k ti slovesnosti 14 duhovnikov in velika množica pobožnega ljudstva. Okrog 600 vernikov je sprejelo sv. zakramente. Od 5. do 8. ure so se pri treh altarih vrstile sv. maše, pri katerih je bila cerkev ves čas natlačeno polna; ob 8. uri so se pričeli lepi obredi posvečevanja altarja. — Premilostni g. knezoškof so na novem altarju prvi opravili daritev sv. maše, po sv. maši so v navdušenem govoru priporočali obiskovanje svete maše, premišljevanje Jezusovega trpljenja na svetih stopnjicah in češčenje žalostne Matere Božje.

Novi altar, ves iz marmorja, je lepo umetniško delo g. Vurnika iz Radoljice. Tudi sicer so sv. stopnjice temeljito popravljene in olepšane. Bile so pa tudi popravila zelo potrebne; letos je ravno 150 let, odkar so bile postavljene in posvečene, in v tem dolgem času je nastalo veliko nedostatkov. Zahvala bodi izrečena vsem dobrotnikom, ki so s svojimi darovi pripomogli, da se je delo moglo izvršiti. Cerkev sama nima premoženja, domačih duhovnikov je le malo; brez velikodušnih darov romarjev bi se velika cerkev ne mogla vzdrževati.

Žalostna Mati Božja ima sedaj lep dom, krasno kapelico vrhu svetih stopnjic. Da bi pa dobila tudi veliko pobožnih častivcev, se je ustanovila letos na novo bratovščina Marije 7 žalosti. Sv. Ane dan, ko je bil posvečen novi altar, je bilo prvo sprejemanje udov. Oglasilo se je nad 200 vernikov, ki so sprejeli črni škapulir, znamenje Marijinih služabnikov in spomin njenih žalosti. — Nova bratovščina ima svoj sedež v kapelici na sv. stopnjicah.

Tretjo nedeljo meseca septembra vsacega leta, — letos na kvaterno nedeljo, — pa bo obhajala slovesno praznik žalostne Matere Božje. Na ta praznik zamore vsak vernik, ako je sprejel svete zakramente, zadobiti tolikokrat popoln odpustek, kolikorkrat obišče kapelico žalostne Matere Božje na sv. stopnjicah in tam moli nekoliko v namen sv. očeta. Ti odpustki se začno že v soboto popoldan ob večernicah.

Upati smemo da bo nova bratovščina dosegla svoj namen, namreč pospeševati premišljevanje trpljenja Jezusovega in čiščenje žalostne Matere Božje, pa tudi, da bo po ti bratovščini prišlo obilo milosti in blagoslova Božjega na lepo Gorenjsko, v katere sredini stoji gora in cerkev sv. Jošta, s sv. stopnjicami in s kapelico, posvečeno „kraljici mučencev in tolažnici žalostnih“.

Iz kranjske dekanije. Mladenič, hvalevrednega življenja, in ob enem srčen dovolj, da nastopi, kot se katoliškemu mladeniču in sinu Marijinemu spodobi, je ljub Bogu in ljudem, je pravi blagoslov družini in domovini. On zasluži toliko večje spoštovanje, kolikor bolj po pravici smemo tožiti, da je ravno dandanes mladina razuzdana in podivjana. Pod Marijinim varstvom vzgajati take zavedne mladeniče, ki bodo kedaj tudi nastopili kot odločni katoliški možje, to je imenitna naloga mladeniških Marijinih družb. Za vse uspehe, ki so se v tem oziru v Marijinih kongregacijah že dosegli, prihajaj hvala mogočni naši nebeški Materi iz vnetih src Marijinih otrok!

A ljudje smo odvisni drug od drugega, in če si sam zase še tako dober, iščeš si le rad opore pri prijatelju, ki ima duha in srce — tvojemu podobno. Če ga najdeš in se ga okleneš, je on tebi v pomoč, pa tudi ti si njemu opora. Ako se pa čutiš osamljenega, izgubiš tudi sam pogum, in če pride k temu še oni nesrečno - neumni vse dobro razdirajoči strah pred ljudmi, potem lahko vidimo sicer prav dobre mladeniče podobne dobremu a boječemu Nikodemu, ki je le po noči prišel k Jezusu, poslušat njegov nauk. Da se torej posamezni udje Marijinih družb utrdijo v prepričanju, da niso osamljeni, in da po drugih krajih živé mladeniči, ki se tudi zavedajo svojega katoliškega poklica, pa se imajo boriti z enakimi težavami, ravno iz tega vzroka je prav potrebno, da Marijini otroci raznih župnij pridejo od časa do časa skupaj. Sad takih skupnih shodov bo gotovo ta, da se posamezni zopet osrčijo, da po teh shodih pridemo vedno bolj do zavesti, da ravno Marijine kongregacije so poklicane spraviti krščansko življenje v boljši tir, in da s tem prepričanjem vsak po svojem poklicu tudi neustrašno nastopimo.

Ta pomen je imela naša skupna Božja pot na praznik sv. Janeza Krstnika, ko smo se pri milostni Materi naši v Velesovem zbrali mladeniči raznih župnij kranjske dekanije.

Okoli šeste ure se nas je zbralo čez 100 mladeničev v krasni Marijini cerkvi Velesovski, opravili smo sv. izpoved, in potem kot krepčilo v boju življenja skupno sprejeli Sina svoje nebeške Matere — v sv. obhajilu. Častiti gosp. Fr. Žvan, kaplan kranjski, nam je v zelo poučnem cerkvenem govoru pokazal na sv. Janeza Krstnika, ki naj nam bo zgled neustrašenosti in neomahljivosti v boju za sveto stvar. Če pa hočemo mi podobno sv. Janezu, ki je ljudstvo vodil k Kristusu, z Marijinimi družbami našemu ljubljenemu narodu tudi pripraviti pot za srečnejšo krščansko življenje v mili naši domovini, potem moramo biti pripravljeni, da po zgledu ostro živečega sv. Janeza znamo tudi mi kaj potrpeti, da se znamo premagovati in zatajevati, zlasti v uživanju vpijanljivih pijač. Saj je ravno po pijanosti prišlo že toliko hudega v našo domovino.

Pri skupnem zajutru smo se med petjem tudi to in ono prav po domače pogovorili, navdušili smo se ob vnetih besedah preč. gosp. svetnika

Jož. Kerčona, ki je nekako pred 50 leti v loškem samostanu vpeljal prvo Marijino družbo na Kranjskem, in nas je z mladeniškim ognjem kot poseben častivec Marijin vnemal za čednostno življenje, ne glede na to, kaj poroče svet, ki se je ločil od Kristusa in Njegove Matere. Bilo nas je mnogo, ki se nismo še nikdar videli, a vsi smo se čutili brate, saj nas je družila skupna katoliška zavest in materina vez — Marijinih otrok. Spominjali smo se v napitnici sv. Očeta, premilostnega knezoškofa, in presvitlega cesarja; saj ta, ki je zvest otrok sv. cerkve, ne more drugače kakor da je tudi zvest svojemu vladarju in domovini. V svesti o veliki koristi takih skupnih sestankov smo sklenili, da pridemo čez leto ravno ta dan zopet k svoji Materi v Velesovo, brez dvoma še v večjem številu, kot letos. Ljuba Mati naša daj mogočno rast svojim družbam! Saj po pravici z zaupanjem gleda sv. cerkev in vsi dobri ljudje na lepo razvijanje Marijinih družb, pričakujoč ravno od njih lepega sadu, veseli se jih, podobno kakor je angelj rekel očetu Cahariju o njegovem sinu svetemu Janezu: „Negovega rojstva se jih bo veliko veselilo.“ (Luk. 1. 14.)

Od Sv. Barbare pri Vurbergu. Tekom zadnjega polleta smo pri nas zaužili marsikatero duhovno veselje. V nedeljo Imena Jezusovega se je vpeljala pri nas tudi mladeniška Marijina družba. Meseca junija smo obhajali slovesno tridnevnicu v čast presv. Srcu Jezusovemu. Vsak dan tridnevnic in tudi na god presv. Srca je bila z blagoslovom sv. maša, nato pridiga o presv. Srcu Gospodovem. Od 29. junija do 6. julija pa smo imeli sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. misijonarji Javšovec, Jevšenak in Krivec iz Maribora. Udeležba je bila velika, sv. obhajil do 1100. Pred sv. misijonom je šela mladeniška Marijina družba 40 udov, dekliška pa 124. Ob misijonu še je pristopilo toliko mladeničev in deklet, da šteje sedaj mladeniška družba 105 udov, dekliška pa 173. Gotovo je to najlepši sad sv. misijona. Vsprejem v družbo se je vršil dvakrat, v petek 4. julija, in v nedeljo 6. julija. Po iskrenem nagovoru g. misijonarja Krivca so zapeli mladeniči in dekleta vsaki svojo družbeno pesem, dekleta pa še pesem med polaganjem svetinj. Ganljivo je bilo gledati, kako so mladeniči in dekleta z gorečimi svečami pristopali k oltarju in vsprejemali svetinje. Marsikomu je solza radostnica porosila lice, vesela je bila naša mladina, veseli in srečni z njo pa so bili tudi stariši. Krasno se je izvršila sklepna procesija na pokopališče, kjer se je blagoslovil misijonski križ. Šest mladeničev je neslo kip Križanega, za njimi so šli mladeniči Marijine družbe; deset belo oblečenih deklet pa je neslo kip žalostne Matere božje, za njimi so se uvrstila dekleta Marijine družbe. Oboji so prvokrat nosili Marijine svetinje. Od Marijine družbe pričakujemo veliko dobrega v prihodnosti; za gotovo upamo, da bo poživila vso župnijo; kar pa je pglavitno, nam bo ohranila našo mladino nepokvarjeno, jo bo utrdila v krščanskem duhu in v bogoljubnem življenju. Duh upornosti in nekrščansko življenje se po vplivu slabih časnikov širi tudi med nami, zato daj Bog in Marija, da ostane naša mladina v dobrem stanovitna — potem smemo gotovo upati boljših in veselejših časov.

Iz Dolenje Vasi pri Ribnici. Kakor lani tako smo tudi letos v Dolenji Vasi praznovali lepo slovesnost porcijunkulskih odpustkov, katerih se je udeležilo prav obilno število domačih in mnogo iz bližnje ribniške župnije; tudi nekaj Kočevarjev je prišlo. Prav veselo je bilo videti, da se je tudi lepo število možakov in mladeničev poslužilo sv. odpustkov. Prvi govor je imel domač župnik o začetku porcijunkule, o koristi odpustkov v zadoščenje pravici božji. Drugi govor pa je imel ribniški g. kaplan, J. Traven; zakaj se morajo ljudje teh odpustkov z vso vnemo posluževati, in prednost teh odpustkov pred vsemi drugimi odpustki. Izpovedovali so včasih trije ali štirje gospodje, in ako bi bili še trije drugi, bi bili imeli v petek popoldne

in v soboto zjutraj vsi dosti dela. Bilo jih je iz domače fare skoraj 2 tretjini pri sv. obhajilu, in storilo se je — bodi Bogu čast — veliko molitve in tudi — upamo — veliko duš iz vic rešilo! Bodi vsem, ki so k tej pobožnosti kaj pomagali, prav prisrčna hvala izrečena! Precej po Veliki noči smo imeli tudi duhovne vaje, od 5. do 13. aprila. Vodili so jih misijonarji iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega, gg. A. Pogorelec, J. Pediček in F. Zdravlič s prav dobrim uspehom. Bog poplačaj gospodom misijonarjem njih velik trud, ki so ga imeli pri nas 13 dni.

Artiče pri Brežicah. V naši fari je od lanskega leta nekako novo življenje. Imeli smo sv. misijon, in padlo je dobro zrno v dobra srca; kar so gg. misijonarji začeli, to nadaljuje naš gospod dušni pastir. V cerkvi se je marsikaj prenovilo in popravilo. Vpeljala se je molitvena ura, in v malem času, upamo, bomo imeli tudi Marijino družbo. Vsako nedeljo skupaj molimo sv. križev pot: eno nedeljo možje in mladeniči, drugo žene in dekleta. K mizi Gospodovi prihaja vedno več pobožnih vernikov. Bog nam daj stanoovitosti!

Za uslišano molitev

se zahvaljujejo: A. K. iz Artič se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in svetemu Antonu P., da je našla izgubljeni denar. — Duhovnik goriške nadškofije Mariji prečisti Devici in sv. Antonu P. za prejeto milost. — I. B. duhovnik, se zahvaljuje Materi milosti v Mariboru, sv. Antonu P. in sv. Frančišku za pomoč zoper sovražnike. — U. S. na D. se zahvaljuje za več prejetih milosti presv. Srcu Jezusovemu, prečisti Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Luciji. — Neka oseba se zahvaljuje Materi božji na Šmarni gori za ljubo zdravje, in sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Neka oseba se zahvaljuje Materi božji v Velesovem za pomoč v velikih bolečinah v grlu. — J. Z. v Lj. se zahvaljuje Jezusu in Mariji in sv. Ceciliji za naklonjeno pomoč. — A. Š. presv. Srcu Jezusovemu in prečist. Srcu Marijinemu za srečen izid v neki zadregi. — K. P. v Ljubljani presv. Srcu Jezusovemu in lurški Materi božji, da je ozdravel bolan otrok. — M. F. sv. Blažu za pomoč v bolezni v grlu. — M. P., služkinja v Gradcu, brezmadežni Devici Mariji in sv. Jožefu za ozdravljenje neke važne osebe. — Ana Bobnar Mariji Pomagaj in svetemu Antonu P., da je ozdravel njen gospodar, ki je bil nevarno bolan. — M. K. iz Škofje Loke Mariji Pomagaj in sv. Jožefu za ozdravljenje in za srečno prestano operacijo. — M. Ramovš iz Borovnice presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu, sv. Antonu P. in sv. Roku, da ji je ozdravela bolna noga. — Neko dekle iz Jarenine usmiljenemu Srcu Marijinemu za ozdravljenje po dolgi in mučni bolezni in za vse dušne in telesne milosti. — F. G. iz Ljubljane naši ljubi Gospé presv. Srca in sv. Antonu P., da je dobila primerno službo.

